

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΨΑΛΗ

(Ἔργον Θ. Βρυτάκη)

πάλι σιγά σιγά νά σληματίζεται, νά μορφώνεται, νά ξεπροβάλλη ὁ Θεός, ὁ καλὸς Θεὸς τῶν πρώτων ἡμερῶν. Μὲ τὸν ψυχικὸ κλονισμὸ τῆς ἀρρώστειας, τοῦ μεγάλου κινδύνου, ἡ θεία μορφή ξεπρόβιλε ὀλάκαιρη, στεφανωμένη μὲ ἀκτινωτό. Κι' ὁ Γιακουμάκης, ἓνα βράδυ ποῦ κατάλαβε πῶς θὰ πεθάνη, θερμο παρακάλεσε:

« — Θε μου!... σὲ ξαναβλέπω, σὲ ξαναμιστεύω!... Κάνε με καλά!... Ἄφισέ με νὰ ζήσω !»

Τὴν ἄλλη μέρα ἦσαν καλλιτέρα. Ἡ ἀρρώστεια του εἶχε πάρῃ βόλτα ὀπως ἂν ἡ φιλοσοφία του. Κι' ἀπὸ τότε ποῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, δὲν ξανάπερτε κάθε βράδυ νὰ κοιμηθῆ, χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν προσευχή του.

Στὴν ἀρχή, τότε, ξαναθυμῶνταν τῆς καθιερωμένης προσευχῆς, ποῦ ἔλεγε δταν ἦταν παιδί. Ἀνάμεσα ἐπρόσθετε λόγια δικά του κι ὀλοένα περισσότερα. Σιγά-σιγά ὅμως τῆς καθιερωμένης προσευχῆς, ὀλοένα λιγότερες, τῆς ἐπρόσθετε στὰ λόγια τὰ δικά του. Κ' εἶσι μορφώθηκε ἡ προσευχή τοῦ Γιακουμάκη, ἡ στερεότυπη, ποῦ, χρόνια τώρα, τὴν ἔλεγε κάθε βράδυ μπροστὰ στὸ παράθυρο...

Τὰ πρώτα χρόνια, ὕστερ' ἀπὸ τὴν κρίσιμη ἐκείνη ἀρρώστεια, — ὁ Θεὸς πόν